

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ Γ΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ, ΕΝ ΜΠΙΡΖΕΤ.

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Ἡ Ἐκκλησία μας, διάγει τό στάδιον τῆς Ἀγίας Νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πρὸς ἐτοιμασίαν διὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, δηλαδή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ σημασία τῆς νηστείας, τὴν ὁποίαν ἔχει θεσπίσει καὶ ἐπιβάλλει ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας, εἶναι μεγάλη, ἐπειδὴ ἡ νηστεία εἶναι ἀπαραίτητη τόσον διὰ τὴν πνευματικὴν μας προκοπὴν καὶ πρόοδον, ὅσον καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεώς μας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μᾶς ὑπέδειξε μέ τό παράδειγμά Του τὴν ἀνάγκην καὶ σημασίαν τῆς νηστείας. Οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὁμολογοῦν καὶ κηρύττουν, ὅτι οἱ πρωτόπλαστοι ἔχασαν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Θεοῦ ἢ μᾶλλον ἐξεδιώχθησαν ἐκ τοῦ Παραδείσου, διότι δέν ἐσεβάσθησαν τὴν νηστείαν, δηλαδή τὴν ἀποχήν ἀπὸ τοῦ φαγεῖν ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως (Γεν. 2, 17).

Διὰ τοῦτο διδάσκουν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅτι, ἐάν θέλωμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν Παράδεισον, θὰ πρέπη νὰ νηστεύσωμεν. Ἡ νηστεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, δέν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν καὶ ὁμοιότητα ποιοτικὴν ἢ ποσοτικὴν μέ τὰς νηστείας τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ τῶν ἄλλων θρησκειῶν. Τό λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ νηστεία τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μέ τὴν προσευχήν, τό ὁποῖον σημαίνει, ὅτι δέν νοεῖται νηστεία χωρὶς προσευχῆς ἢ προσευχή χωρὶς νηστείας. Ἐπιπλέον δέ, ὁ σκοπὸς τῆς νηστείας εἶναι ἡ νέκρωσις καὶ ἀποκοπή τοῦ ἰδικοῦ μας θελήματος καὶ ἡ ἐκουσία ὑποταγὴ μας εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος δέν ἀποτελεῖ μόνον βιολογικὴν ὄντοτητα, ἡ ὁποία εἶναι ὑλική, διότι ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον μέ τὰς ἰδίαις Του χεῖρας, ἀλλὰ εἶναι καὶ πνευματικὴ ὄντοτης, διότι ἐνεφύσησεν εἰς αὐτόν πνοήν ζωῆς (Γεν. 2, 7). ὅπως, λοιπόν, τό σῶμα καὶ ἡ σὰρξ ἔχουν τό ἰδικόν των φρόνημα καὶ τὴν ἰδικὴν των τροφήν, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἄϋλος, ἔχει τό ἰδικόν της φρόνημα καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς αὐτῆς τροφῆς.

Ἐπειδὴ τό στάδιον τῆς νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι στάδιον προετοιμασίας τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν καὶ ἐπειδὴ ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ νηστεία, ἡ ὁποία μέ τὴν σειράν της ἀπαιτεῖ ἐντονωτέραν προσευχήν, πρὸς ἀντιμετώπισιν των δυσκολιῶν καὶ τῶν ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα παρεμβάλλονται ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος, τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ «πατρός τοῦ ψεύδους» (Ἰω. 8, 44), τοῦ διαβόλου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐθέσπισε νὰ τελῶμεν κατὰ τὰς ἑβδομάδας τῶν Νηστειῶν τὴν κατανυκτικὴν καὶ πλουσίαν εἰς θεολογικά νοήματα ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τὴν Θεοτόκον καὶ Ἀειπάρθενον Μαρίαν, τὴν Μητέρα τοῦ Σεσαρκωμένου Θεοῦ Λόγου καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ σκοπὸς τῆς τελέσεως ἢ μᾶλλον τῆς πανηγύρεως τῆς τελέσεως τῆς Ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν, εἶναι ἡ ἐνίσχυσις ἡμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ὡς γνωστόν, ὁ ἀγὼν ἐκάστου πιστοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀγὼν κατὰ τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ πάσῃ θυσίᾳ νὰ μᾶς θέσῃ ἐκτός τῆς ἀσφαλοῦς ὁδοῦ, ἡ ὁποία μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Παραδείσου. Ἡ ἀσφαλὴς δέ αὕτη ὁδὸς εἶναι ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δέ Χριστός ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡμεῖς δέ εἴμεθα ταπεινά μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ

Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπιπλέον δέ, ἡ ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν ἀποτελεῖ εὐχαριστήριον ὕμνον καί εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἡ ὁποία διὰ τῆς ταπεινώσεώς της ἀλλά καί τῆς ἀφιερώσεώς της εἰς τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, ὅπου διῆγε βίον προσευχῆς καί νηστείας, ἀνεδείχθη ἡ «*Τιμιωτέρα τῶν Χερουβίμ καί ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ*», γενομένη Μήτηρ τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, εἰς τόν ὁποῖον ἀκαταπαύστως πρεσβεύει καί μεσιτεύει ὑπέρ ἡμῶν, τῶν ζητούντων τὴν μητρικὴν αὐτῆς βοήθειαν καί προστασίαν. Ἐξ ἄλλου, ἡ σημερινή αὐτὴ ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν, ἢ ἄλλως τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, καταλήγει μέ τὴν πρὸς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἱκετήριον δέησιν διὰ τῆς Παναγίας, εἰς τὰς πρεσβείας τῆς ὁποίας ἀναθέτομεν πᾶσαν ἐλπίδα. Ἀμήν.